

siden den Tid i alle disse mange, mange Aar slæbt omkring med et svækket eller til Dels ødelagt Legeme. Og der er jo ikke mange tilbage af disse, det er kun en 400 Stykker, og de ere nu omkring 80 Aar eller derover; det vil altsaa ikke vare saa grumme længe, inden de ret rask falde fra, saa det skulde ikke synes at kunne blive aldeles uoverkommeligt, om man nu stillede dem endnu lidt bedre. Det vilde i det hele være en Opmuntring og Anerkendelse for dem at faa noget mere end de andre, og dertil kommer, at de ere daarligt stillede, idet de nu ere saa gamle, at det ganske særlig kan være ønskeligt for dem at blive hjulpet noget mere. Med Hensyn til den finansielle Betydning af en saadan yderligere Hjælp maa jeg maaske oplyse, at Invaliderne fra Treaarskrigen, de egentlige Krigsinvalider — det er dem, jeg taler om — oppebære i alt 132,000 Kr., saa at hver Procent, man vil give dem, dog ikke vil løbe op til stort mere end 1,300 Kr. Vil man yderligere give dem 25 pCt. foruden de 25 pCt., som ogsaa de andre Invalider skulle have, vil det alt i alt berøve Statskassen 33,000 Kr. i det første Aar, og Beløbet vil rimeligvis være stærkt aftagende. Den ærede Finansminister har turdet gaa ind paa, hvad jeg jo allerede har udtalt min varme Sympati for, at Folketinget slog to smaa Streger over to Ord i det oprindelige Lovforslag, hvorved man fjernede Ordet „Krigs-“ og medtog Fredsinvaliderne, og det er ret interessant at lægge Mærke til, at dette, saa vidt man kan se, har medført en forøget Udgift af omtrent 31,000 Kr., og det er en Udgift, som i mange Tider ikke vil tage af. Skulde det nu ikke kunne lade sig gøre, at man for dette Formaal: at give de rigtig gamle Krigsinvalider fra Treaarskrigen endnu et yderligere Plus, kunde paadrage Statskassen en noget lignende Udgift? Den hele Udgiftsforhøjelse, som det fra Folketinget oversendte Lovforslag andrager, er jo omtrent 124,000 Kr. for Krigsinvaliderne og 31,000 Kr. for Fredsinvaliderne.

Med disse Ord skal jeg slutte, idet jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme. Saafremt Finansministeren vil kunne gaa ind paa et saadant Forslag som det, jeg har antydet, vil det jo være let at stille Forslaget inden anden Behandling, selv uden Udvalgsnedsættelse, og jeg tror derfor, at Sagen godt kan fremmes uden Udvalg. — Der er endnu kun et Punkt i Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Folketinget, som jeg gerne

vilde henlede Opmærksomheden paa. Det er den Bestemmelse, at Forhøjelsen af Invalideforsørgelsen ikke bør begrunde Nedsættelse af Alderdomsunderstøttelsen. Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at nogle maaske kunde opfatte denne Bestemmelse, som om den kun omfattede den allerede tidligere meddelte Alderdomsunderstøttelse, og der kunde derfor være Grund til yderligere at præcisere, at Bestemmelsen gælder baade den Alderdomsunderstøttelse, som tidligere er tilstaaet Invaliderne i det hele taget, og den Alderdomsunderstøttelse, som de senere maatte kunne komme til at søge om at faa bevilget. Vi kunne jo se, om der fra anden Side gøres nogen Indvending eller gøres særlige Bemærkninger dertil — jeg har kun villet henlede Opmærksomheden derpaa —, men saafremt det anses for ønskeligt at præcisere dette lidt tydeligere, vil det ogsaa ret let kunne ske inden anden Behandling. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Madsen-Mygdal: Det er ret fornøjeligt at beskæftige sig med en Sag som denne, som man paa Forhaand ved vil blive mødt med Velvillie fra alle Sider. Det er jo ellers ikke almindeligt med de Sager, som vi beskæftige os med til daglig Brug, at de gaa saa let fra Haanden, vi arbejde i øvrigt temmelig tungt og have svært ved at komme igennem med mange Sager; med adskillige Sager er det jo mere eller mindre umuligt at komme igennem. Derfor siger jeg, at det er ret fornøjeligt en Gang at møde et Forslag som dette, som vi paa Forhaand vide nok skal gaa godt igennem, her er der kun een Følelse, som raader fra alle Sider, nemlig den, at den, som har sat sin Førlighed til i Landets, i Fædrelandets Tjeneste, skal ikke af den Grund lide Nød. Dette ere vi alle enige om, denne Følelse har givet sig mange og smukke Vidnesbyrd igennem Tiderne. Jeg skal minde om den Redegørelse, som den højtærede Finansminister er fremkommet med i det andet Ting. Efter Loven af 9de April 1851 er der jo kommet en hel Række af Love, der give rundelige Tillæg til den Invalideforsørgelse, som blev etableret i 1851, saa rundelige Tillæg, at vi i dette Øjeblik staa med en Invalideforsørgelse paa 281 $\frac{1}{4}$ pCt. af, hvad den oprindelige Invalideforsørgelse udgjorde i 1851. Dette er et Vidnesbyrd om, at denne Sag er bleven smukt behandlet gennem Tiderne, hvad den jo ogsaa ganske sikkert fortjener. Naar der nu foreslaas